

[Christophersen.]

nale valg, altså valg til folketinget og kommunalvalg. Vi synes i hvert fald, det er vældig uheldigt, at man netop på et tidspunkt, hvor vi arbejder med en overgangsordning, indtil EF-Parlamentet fastlægger en fælles valgprocedure, ikke omtrentlig holder sig til de regler, der gælder, når vi stemmer til folketinget og til vores kommunale råd. Venstre kan ikke forestille sig, at valget ikke skal være knyttet til statsborgerskabet, når vi taler om EF-valget i denne overgangsperiode.

Valgbarhedskravet er endnu mere beskedent. Der er ikke noget statsborgerkrav, der er ikke noget bopælskrav, der er ikke noget alderskrav. Man siger, at det er i og for sig bare, for at vælgerne skal kunne få lejlighed til at tage stilling. Hvis de har den lejlighed, så behøver man ikke stille alle disse forskellige krav. Når man kombinerer denne totale mangel på krav til, hvad der skal til for at være valgbar, med bestemmelsen om, at alle og enhver kan stille op, blot de selv ønsker at stille op, der kræves hverken et antal underskrifter eller en anden form for sandsynliggørelse af, at man dog repræsenterer et vist synspunkt i befolkningen, ja, så får vi det forhold frem, som indenrigsministeren talte om, at en fuldkommen vildfremmed dreng på 7 år bosiddende i et fjernt asiatisk land kan stille op som kandidat til EF-valget og indgå i den telefonbog, som hr. Ole Espersen forudså at stemmesedlen ville komme til at ligne. Det finder vi en ganske urimelig formulering af valgbarhedskravet og en ganske urimelig form for formulering af regler for, hvem der kan stille op.

Vi mener, man må kunne sandsynliggøre, at der er en vis vælgermæssig opbakning. Vi mener, at der skal stilles krav til valgbarheden, som svarer til de krav, vi stiller, når det drejer sig om de nationale valg, og det afviger vældig meget fra, hvad forslagsstillerne forestiller sig.

Vedrørende opstillingsformen forestiller man sig en egentlig landsliste. Det tror vi ikke er en særlig lykkelig løsning. Vi så meget gerne, at det blev muligt at foretage opstilling på en sådan måde, at lokale eller regionale synspunkter og ønsker om at påvirke, hvem der bliver stillet op, kan få lov til at udfolde sig. Det kunne man forestille sig kunne ske, f. eks. ved at man benyttede valglovens 3 hovedområder, ved at man benyttede valglovens 17 storkredse, men det vender vi tilbage til.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg skal ikke benytte det forslag, som fremskridtspartiet her har fremsat, til at rippe op i den tidligere diskussion om, hvorfor den danske regering fra starten greb forkert i sagen om direkte valg til Europa-Parlamentet. Det radikale venstre har meddelt, at regeringen ikke på forhånd kan kalkulere med vor tilslutning til de valgregler, som regeringens to forbehold om dansk særstilling i de europæiske valg vil nødvendiggøre, men det er selvsagt urimeligt ikke at ville diskutere med regeringen, hvordan man når frem til rimelige og arbejdsduelige regler.

Fremskridtspartiet har ikke villet acceptere en sådan holdning, men har villet benytte også denne sag til sin efterhånden noget forpustede partiagitation. De valg, som dette forslag foregiver at skulle dreje sig om, vil tidligst kunne ske i 1978, og det havde derfor ud fra enhver saglig bedømmelse været rimeligt, om fremskridtspartiet som vi andre havde givet sig tid til at færdiggøre den diskussion, som forslagsstillerne formentlig ikke kan være uvidende om foregår i det markedsudvalg, hvori partiet dog selv har nogle medlemmer.

Jeg skal derudover sige, at forslaget er teknisk så sjusket udarbejdet, at forslaget i sig selv er en dokumentation af, at fremskridtspartiet ikke engang har givet sig tid til for sit eget vedkommende blot at forsøge på at tænke problemet igennem.

Jeg skal derfor meddele, at det radikale venstre med disse begrundelser afviser forslaget.

Maigaard (SF):

Dette forslag er komplet nytteløst og aldeles overflødig, det tjener kun et eneste formål. Det tjener det formål at vise, at FP, i den tid FP har været i folketinget, hvor det har gennemgået det, vi kan kalde underdirektørernes og ejendomsmæglernes magtovertagelse, er blevet et vaskeægte EF-parti. Da FP kom herind, fulgte man, hvad man kan kalde Tillischlinjen – altså linjen, som den daværende markedspolitiske ordfører anlagde. Denne linje var en, synes jeg, meget hæderlig og skeptisk linje, ikke et skridt længere i markedspolitikken, end vælgerne gav tilslutning til den 2. oktober 1972. Det var FP's standpunkt. Men nu har vi altså siden set denne magtovertagelse af underdirektører og ejendomsmæglere i partiet . . .

Formanden:

Kan man ikke bruge andre udtryk?